

S Ö Z K Ü T Ü P H A N E C İ N İ N

AYNİYAT SORUNU

1968 yılı içerisinde bir defa daha idrak ettiğimiz Kütüphane Haftası bu meslekten olanlara ümitten başka bir şey getirmemiştir.

1966 ve 1967 yıllarında gene aynı ümit yaşatılıyordu. Aydınlarımız, özellikle yetkili kimseler bu yerinde sayışın nedeni üzerine eğilseler, kültürün «Ayniyat» la zincire vurulduğunu göreceklidir. Dünyanın her yerinde hızla gelişen kütüphanecilik hizmet ve faaliyetlerini gördükçe, bizim dededen kalma usullerle hizmet verişimiz üzüntü kaynağı olmaktadır. Üzüntümüzü hafifleten, vebalin bizde olmayışıdır.

Yurdumuzun bütün aydınları kütüphanelerin önemine inanmışlardır. Gönül arzu eder ki bu inanç, kütüphanelerin fazlalaşması ile beraber verdiği hizmetin doyurucu olma yönünde geliştiği inancını da geliştirsin. Şayet bu yönde bir ilerleme görülüyorsa (bu durumda görülüyor), engel teşkil eden pürüzlerin yok edilmesi için elbirliği, gönül birliği yapılması; inanç sahibi aydınların millî vazifeleri içerisinde dahil olur kamusındayım.

Kütüphaneyi oluşturan temel unsurlardan birinin de memur olduğu şüphe götürmez bir gerçektir. İyi bir kütüphane dışa dönük olmakla; başarılı memur verdiği hizmetle ölçülür. Bir kütüphane en zengin koleksiyona sahip de olsa, memur hizmet aşkı ile de yansa, bugünkü ayniyat mevzuatı kalkmadıkça arzu edilen hizmeti vermek hayalden öteye gidemez. Şöyle ki:

Dünyanın her yerinde uygulanan ve uygulanmaya başlanan sistem açık rat sistemidir. Çok gelişmiş memleketlerle az gelişmiş memleketler arasında, bu sistemin uygulanması yönünden büyük farklar olduğunu görmekteyiz. Sistemin yürümesine tesir eden en önemli faktör her yönlü gelişmeye paralel olarak yürüyemeyen ferdi sorumluluk duygusudur. Az gelişmişlik, çevre etkenleri ile egoizmin hâkim olduğu bir ortamda açık sistemin getirdiği yenilik milli servetin erimesini hızlandırmakla beraber, memurun hizmet sunmasını da engellemektedir.

Açık sistemde kitapla yüz yüze gelen okuyucunun anlayış ve davranışı, bölgelere ve kuruluş yerlerine göre değişmektedir. Örnek olarak bir İlköğretmen Okulu Kütüphanesini ele alalım :

Millî Eğitim Bakanlığı kütüphane memurlarını kursa tabi tutarak Amerika-da çok gelişmiş, Avrupada gelişmiş, Asya ve Afrikada geliştirilmeye çalışılan (Dewey) sisteminin Türkiye'mizde de en alt kuruluşlara kadar uygulanmasını istemiştir. Ne var ki bu sistem istenirken onunla çelişen «ayniyat» bağımlılığını kaldırmamıştır.

Yukarda örnek olarak verdiğimiz kütüphanenin okuyucuları öğretmen adaylarıdır. Kitabın kendisine her zaman lazım olduğu kanısı ile, gözüne kestirdiği bir ve bir kaç kitabı iade etmemek üzere alır veya alma çarelerini arar. Bu eğilimde olan okuyucu bir kitabın bir çok kuşaklara ışık tutacağını, memurun ayniyat sorumluluğunu, milli servetin yağma edilmemesi gerektiği düşüncesinden henüz çok uzaktadır.

Toplumlar gelişme yönünden bir birini etkilemiyorsa, eğitimle bu konuda telkin yapılmıyorsa; ferdi sorumluluğun yaratılması, kitap yağması ile, memuru töhmet altında bırakmakla, karnını doyurmayan maaşından her ay kesilen kefalet parası ile mümkün olamaz. Bu şartlar altında, en iyi niyetle de olsa, hizmet verilemez. O kütüphane de kitap deposu olmaktan ileri gidemez.

Okulların kütüphaneden nev'i şahsına münhasır istifade saatleri vardır. Memurun mesaisi bittiğinde kütüphane açıktır. Okul idaresi yönetmeliğin uygulanmasını ister. Bütün sorumluluğu taşıyan memur hiç bir sorumluluk taşımayan nöbetçiye kitapların bekçiliğini bırakır. Her hafta değişen nöbetçinin düşünce ve tutumu diğerlerinden ayrı değildir. İdari yönetmelikte bir satırla geçirtilen kütüphane memuru, Ayniyat Yönetmeliğine göre ağır sorumluluklarla yükümlüdür. Her mali yıl başında kitap sayımı yapılır. Mevcut ve noksan kitapların listesi çıkarılır. Kırtasiyecilikten ileri gitmeyen sayım cetvelleri doldurulur. Noksan kitaplar öğrenciler tarafından kaybedilmişse, kaybeden biliniyorsa, o kimseden kitabın bedeli alınarak bağlı bulunduğu yerin maliyesine yatırılır. Alınan makbuzla kitabın demirbaş kaydı silinir. Bu normaldir.

Fakat açık sistemde memurun mesaisi dolup kitapları öğrencilerle başbaşa bıraktığında kim tarafından kaybedildiği veya alındığı bilinmeyen kitapların memura ödetilmesi, ödetilmiyorsa bile memurun ihmalkâr ve vazife duygusundan yoksun olduğu zan ve töhmeti altına itilmesi idealist bir memurun şahsiyetine indirilen en büyük darbedir.

Bu darbeyi hazırlayan, hizmeti önleyici Ayniyat'ın açık sistemle çelişmesidir.

Toplumlarda çeşitli eğilimlerin olduğu bir vakiydir. Açık sisteme geçerken, bu vakıalar nazarı itibare alınmadan, Ayniyatın emredici ve sorumlu tutucu hükümlerinin muhafaza edilmiş olması hizmet çabasında olanların arzusunu kırmakla kalmıyor, aynı zamanda insan hak ve hürriyetini zedeler bir mahiyet arz ediyor.

Mesleğini seven kişi, hangi meslekten olursa olsun, milli kalkınmaya daha çok hizmet suretiyle katkıda bulunma çabası içerisinde. Bu çabaların heder sayısı çoğalırken, uygulamada modern sistem istenirken, yetkililer mazur görsün, toplum düşünce ve eğilimi ile ayniyat mevzuatı hakkında yeteri kadar bilgiye sahip olunmadığı, tatbikatta böyle bir güçlük karşlaşılmadığı anlaşılıyor.

Tek memurla idare edilen, bin okuyucuya sahip bir kütüphanenin, memurun kontrolü dışına taşması tabiidir. Ayniyat ambar ve benzeri yerler için bir fire hakkı tanınırken kütüphaneye bu hak tanınmadıkça, tanındığını kabul etsek dahi okuyucuda milli servetin korunması düşüncesi yerleştirilmedikçe iyi niyetli çalışan memurun zan ve sorumluluğu devam edecektir. Ayniyat kalkmadıkça da hizmet veremeyecektir.

Böylesi kuruluşlarda okuyucunun yarattığı sorunların halinde memurun yalnız bırakılmayıp daha çok tesiri olabilecek edebiyat, Türkçe öğretmenlerinin komuya ciddiyetle eğilmeleri davranışların müsbet yönde gelişmesini sağlayacaktır. Fakat bunu kendine vazife edinecek öğretmeni bulmakta güçlük çekmekteyiz.

Memurun karşılaştığı güçlüklerden biri de teftiştir. Bir kütüphanenin hangi sistemle çalıştığı kuruluş gayesine uygun hizmet verip vermediği ve daha bir çok

sorunlar bir tarafa itilerek yiyecek ambarı ve demirbaş deposu gibi denetime tabi tutularak yıllarca yığılan ayniyatın bir bir elden geçirilmesi, demirbaş defterinden düşümü yapılan kitaplar için ter döktürülmesi, memuru yıpratın hususlardandır. 1968 yılında yapılan umumi teftişle bu mesele hal yoluna girmiş olup bizlere bir ferahlık getirmiştir. Meslekten olan sayın müfettişin okşayıcı, aydınlatıcı, istek ve dert dinleyici oluşu hizmet verme azmimizi artırmıştır. Gönül arzu eder ki bundan böyle teftiş vereceğimiz müfettişler bu meslekten olsun. Faydası saymakla bitmiyecektir. Sonuç olarak :

Kütüphanelerin kuruluş gayesi bellidir. Kütüphane memurundan hizmet istenir. İstenen hizmetin fazlasını vermekle manevi haz ve huzur duymaktayız. Geleşen her yeniliğe intibak ederek hizmet çevremizi genişletip gayeye ulaşmak için kültürü zincire vuran ayniyat mevzuatının kalkmasını yine gaye namına diyoruz.

BEDRETTİN ILICA

Pamukpınar İlköğretmen Okulu
Kütüphane Memuru

KARAYALÇIN'IN YENİ KÜTÜPHANELERİ

Değerli Ticaret Hukuku Profesörü. Dr. Yaşar Karayalçın, «Üniversite Kütüphaneleri» konusunda verdiği konferansta¹; üniversite üstü bir kütüphanecilik eğitimi teklifinde bulunmuştur. Karayalçın'a üstün saygımız vardır. Henüz Türkiye çapında yaygınlaşmamış ve aydınlar tarafından bile tam anlamı ile benimsenmemiş olan kütüphanecilik mesleğine Karayalçın'ın özel bir ilgisi ve sempatisi, bunun yanı sıra, çeşitli yönlerde katkısı bulunduğu bir gerçektir.

Karayalçın, üniversite mezunları için yeni bir meslek teklif etmektedir: Üniversite Kütüphaneciliği. Henüz ayrıntılarını çok yönlü olarak bilmediğimiz bu şeklin «orijinal» bir mesele olarak karşımıza çıktığını kabul ediyoruz. Üniversite bitirenlerin imtihanla girecekleri bu okulun iki yıl olması teklif edilmektedir. Söz konusu okulu (ki biz buna Sayın Karayalçın izin ve-

rirse Yüksek Kütüphanecilik Okulu diyelim) bitirenler asistan yahut doçent olabilecekleri gibi, öğretim üyelerinin sağladıkları bir çok haklardan da yararlanabileceklerdir. Mezunların akademik ünvanlara sahip olmaları kurulacak okulu çekici yapacaktır şüphesiz. Böylece. Tıp yahut Hukuk Fakültelerinden birini bitiren bir kişi iki yıllık bir eğitimden sonra Tıp yahut Hukuk Fakültesinin Doç. Kütüphanecisi olma durumunda olacaktır.

Böyle bir teklif, muhakkak ki eğitim ve kütüphanecilik sorunlarını çözmüş ileri uluslar için daha uygundur. Teklif, Türkiye için de yeni ve çekicidir. Ancak, biz bu teklifi mevcut şartların ışığı altında incelersek; şimdilik bir fantezi olarak nitelenebileceği sonucuna varabiliriz.

Bu gün, Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesinin Kütüphanecilik Bölümünde bir ihtisaslaşma ya gidilmediği gerçektir. Kütüphanecilik tahsili yapan bir öğrenci, genel bilgilerin yanı sıra meslek bilgileri de toplu olarak görür. Oysa, mezun olduk-

1 Konferans, V. Kütüphane Haftası Kutlama Programı içinde, 29 Kasım 1968 Cuma günü verilmiştir.

tan sonra çalışabileceği dallar ayrıdır. Öğrenciliği sırasında Çocuk Kütüphanecisi olmak isteyen bir kişi kendi yanında diğer öğrenciler kadar bilgi sahibi olur ancak. Üniversite Kütüphanecisi olacak bir kişi Yazma Kütüphanecisi olacak bir öğrenci ile aynı dersleri ve aynı bilgileri alma durumunda ve zorundadır. Böyle bir ortamda öğrencilerin yardımcı derslerini seçerken kendi çıkarlarını öne almalarını da olağan karşılamak gerekir. Biz genel bilgilerden hemen sonra dört yıllık öğretimin belirli bir kısmının ihtisaslaşmaya ayrılması taraftarıyız. Bizim amacımız, mesleği kuvvetli olarak, severek kavramaktır. Bunun için de temelden iyi yetişmenin gerekliliğine inanıyoruz.

Kütüphanecilik henüz Türkiye çapında yaygınlaşmamıştır. Maalesef, aydın sınıf, mesleği küçümsemektedir. Karayalçın'ın teklifini böyle bir ışık altında incelemek gerekir. Kütüphanecilik mesleğinin yaygınlaşması için; yetkili kurumların çabaları yanı sıra yeni yetişen kütüphanecilerin mesleklerini iyi benimsemeleri ve sevmeleri şarttır. Böyle bir sevgi ancak iyi bir öğretimle mümkün olabilir. O halde mesleğin kuvvetli olması dört yıllık eğitim sistemine de bağlıdır şüphesiz. Dört yıllık eğitimin sonuna eklenen iki yıllık katar çekici eşyalarla doludur. Ancak, bu çekiciliğin yapma olmaktan öteye geçemeyeceği bu günkü ortamın olağan bir sonucu olmak gerekir. Şimdiki durumda mesleği kü-

çümseyen ve kabul etmeyen aydın sınıf yarın söz konusu okula akın akın gelirse, meslek sevlmeye başladı diye bir yargıya varamayız. Gerçekten, kütüphanecilik sorunu çözüldükten sonra böyle bir teklifle karşılaşsak; bütün silâhlarımızı teslim edip kenara çekilmemiz gerekir. Sayın Profesör'ün Cebeci'den yola çıkardığı öğrenci Sıhiyye'ye bir meslek aşkı ile gelmelidir. Etiket meraklı olanların bu yeni mesleğe bir katkıda bulunacakları şüphelidir. Kütüphanecilik mesleğinin üniversite kütüphaneciliğine tekabül eden kısmını yaygınlaştırdığımızı kabul edelim. Diğer sahalarda bu mesleği aydın sınıfa, halka indirmek için yine çekici bir yol mu aramamız gerekir? Kolonları zayıf olan «karkas» bir inşaatın üst katlarından biri «lüks» daire olarak nitelendirilmektedir. Oysa biz istiyoruz ki, bu inşaatın kolonları kuvvetli olsun. O zaman üstüne çıkılacak daireler çeşitli türlerde olabilir.

Sayın Karayalçın'ın teklifi gerçekten yeni ve ilgi çekicidir. Ancak, şimdilik uygulanması «fantezi» olarak kabul edilir. Bir ihtisaslaşma gereklidir. Böyle bir ihtisaslaşmayı temel eğitim içinde dört yıllık tahsilin hiç olmazsa son iki yılı içinde düşünmek daha çok yarar sağlayacaktır.

Böyle olduğu zaman; kütüphaneci kuvvetli yetişecek, her türlü hücumları rahatlıkla bertaraf edecek ve çeşitli mesleklerin piyonu olmaktan kurtulacaktır.

Abdullah TEKİN

DÜNYA ÇOCUK KİTAPLARI HAFTASI MÜNASEBETİYLE ÇOCUK ve KİTAP

«İnsan olmak» sözü rastgele söylenmiş bir söz değildir. İnsan olmak için okumak, okumak için kitap, kitap için kütüphane gereklidir. Kütüphane

faaliyetlerine katılan ve buradan nasibini alan okuyucuda değer duygusu doğar. Günümüzde kitabın önemini bilmemek kadar gaflet olamaz. Ki-

taplardan nasibini tam olarak alan çocuk toplumun iyiliğine doğru yol alan akıntıya kapılmıştır.

Okuma kitapları dışına çıkamayan, aynı parçaları tekrar tekrar usandırıcı bir şekilde okutmakla vakit geçiren bir baba çocuğuna okuma zevki veremez. Çocuğa okuma zevki vermek, onu okur yazar etmekten çok, çok zordur. Okul veya öğretmen çocuğa okuma öğretmekle görevini yapmış olmaz. Kütüphaneci de kütüphanesine gelen okuyucuya istediği kitabı vermekle vazifesini yapmış olmuyor.

Çocuklar okuduklarını yaşamak, böylece zevk almak isterler. Okumada ne kadar çok izah yapılırsa, okuma işi o derece kötüleşir. Bütününün tesiri de o derece azalır. Eğer bir parça uzun izahları icabettiriyorsa bu parça çocuğun yaş kademesine uygun değil demektir. Okuma parçasını tekrar tekrar okutmaktan sakınmalıdır. En güzel bir eser bile arka arkaya birkaç defa okunursa insanı tiksindirir. Çocukların beğendiği bir hikâyeyi ikinci bir defa okutabiliriz. Fakat bir parçayı çok defalar tekrar okutmakla okumanın mükemmelleşeceğini sanmak hatadır. Çocuğun okuduğu hikâyede telkinler varsa, bunlar çok dikkatle işlenmeli neticeyi çocuk kendi aleminde duymalıdır. Bu onu daha düşünceli, daha hesaplı ve daha mükemmel yapar. Aksi takdirde biz okuyuculara hikâyeleri okurken şöyle olmalı, böyle olmalı gibi sözlerle çocuklara telkin yaparsak; onlar da «evet efendim, tamam efendim» gibi sözlerle tasdik ederek «evet efendimeci» yetişirler.

İyi okuma alışkanlığı aynı konuları tekrar tekrar okumakla değil, muhtelif konuları okumakla kazanılır. İsmayıl Hakkı Baltacıoğlu bir yazısında şöyle diyor. «...Fakat yalnız okumak, yalnız çok okumak, yalnız en iyileri okumak değil; her ne okunursa okusun, çok iyi okumak lâzım. Bir fotoğ-

rafıcılık sanatı, bir ressamlık, bir çilingirlik sanatı olduğu gibi; okumak ta bir sanattır. Okumak çok umumi ve mücerret bir mefhumdur. a) Havadis gazetesi okur gibi okumak, b) Anlayarak okumak, c) Müellifi yaşayarak okumak. d) Eserin ilk kaynaklarına kadar giderek okumak, e) Eserin yaratıcı mebdeini kavriyerek okumak.»

İyi okuyabilmek güç elde edilebilen bir sanattır. Seksen yıldan fazla yaşayan, küçük yaşta okuma öğrenen ve dünyanın sayılı mütefekkir ve sanatkarlarından biri olan Goethe bakın bu hususta ne diyor: «Herkes okuma öğrenmenin ne kadar cehte malolduğunu bilmiyor. Ben bunun için seksen yıl sarfettim ve hâlâ da gayeye vardığımı söyleyemem.» Burada Goethe'nin söylemek istediği şey okuma, yardımıyla ve okuma sırasında bir eseri yaşamak ve şahsi hayat ve dünya görüşünü derinleştirmektir.

Okumanın bakmak, görmek, seyretmekten apayrı bir şey olduğunu anlamak lâzımdır. En yüksek mânasıyla okumak, müellifi yeni baştan yaşamak, eserin tekrar inşasında bir işçi gibi çalışmaktır. Yeni baştan yaratma olmadıkça, okumaktan beklediğimiz bilgi sermayesi ve düşünce istiklâli de olmaz.

İlkokulu bitirenlerin büyük bir çoğunluğunun tahsili terk edeceği ve okumanın kültürel rolü hesabına katıldığı takdirde, ilkokul öğretmeni arkadaşlarımıza bu işte ne büyük bir mesuliyet ve ıftihar hissesi düştüğü anlaşılar.

Çocuğa bu mânada okuma alışkanlığı kazandırmak, elbet ilkokulun iktidarı üstündedir; ancak birçok faydalı ve hayati alışkanlıklarda olduğu gibi, okuma alışkanlığının da temeli ilkokulda atılacaktır.

Burada Amerikan çocuk kütüphanelerinden kısaca bahsetmek istiyorum. 3-4 yaşından itibaren çocuklar velilerinin refakatında çocuk kütüphanelerine gelirler, kendileri için ayrılmış olan kitaplardan 1-2 tane alırlar; bu kitapları onlara anneleri okur. Böylece kitap sevgisi küçük ruhlara erken bir çağda nakşedilmiş olur.

Çocuğun masal hikâye gibi çocuk edebiyatının ilk unsurlarını teşkil eden sözlü eserlerle birlikte kitaba karşı ilgisi pek erken yaşta başlar. İlk yaştaki küçükler kitapları evirip çevirmekten, sayfaları açıp kapamaktan büyük bir zevk duyarlar. Şüphesiz bu yaştaki çocuk için kitap sadece bir oyuncaktır. Fakat hemen bunun arkasından resimleri anlamaya başlayan çocuğun gözünde kitap yeni bir hüviyet kazanır. Çocukta kitabın muhtevasına karşı ilk alâka işte böyle başlar. Bu sırada ona etrafında bulunan eşya ile karşılaştığı sahnelerle ilgili basit resimli kitaplar verilirse bu alâka beslenmiş olur.

Çocuk okul dışında ders kitaplarından başka kitap okuma alışkanlığı kazanırsa bu yol küçük okuyucuları dünyaca müşterek çocuk kültürü hazinesine ulaştırır. Bu güzel meşguliyet çocuklarda günlük hayatın gaile ve tasalarından kurtulma imkânını sağlar. Çocuk taktir ölçüleri kazanır. Başlangıçta kolay okunan eserlerden zevk alırken zamanla kendine göre bir değerlendirme ölçüsüne sahip olur. Bu ölçüsünde okunanlar hakkında hüküm vermeye; onları güzel, kötü, faydalı, faydasız diye vasıflandırmaya ve okunacak eserler arasında seçimler yapmaya başlar. Bu, çocuğun kendi ölçüsünde edebiyat zevkini kazanması demektir. Çocuk bir yandan edebiyat zevkini kazanırken bir yandan da güzel sanatların başka dallarında fikir sahibi olur. Tabiat ve cemiyetteki güzellikleri sever. Şekil ve fikirlerin

tadına, zevkine varır. Nihayet çocuk yine de bu yoldan millî güvençe karşılaşır, millî duyguları olgunlaşır. Anaya-babaya, kardeşe ve etrafındakilere karşı sevgi duymayı, saygı göstermeyi öğrenir.

Yetişkin neslin teknik ve kültür kıymetlerinin yetişmekte olan nesle aşılınması işinde kitabın büyük rolü vardır. Biz, beşeriyetin 3-4 bin senelik tecrübeleriyle yaşıyoruz. Bunu kitaplara borçluyuz. Kitaplar sayesinde ferdin ruhsal kudret ve kabiliyetini işliyor, duysal varlığı, müsbet istikâmete azami derecede geliştirebiliyoruz.

İşte çocuklarımızın fikirlerinde, hislerinde, kanaatlarında büyük tahayyüller vücuda getiren, yaşayış tarzlarını değiştiren, onları dar görüşlülükten kurtaran, bedbinlikten nikbinliğe götüren, insanlığı öğreten ilim yuvalarımız, ferdi manasızlıktan kurtarır, dinamik yapar. Kibir ve gururdan uzaklaştırır, ona hayatı sevdirebilir.

Refah ve mutluluğun temel öğelerinden biri, her derecede ve her yaşta eğitim - öğretimdir. Eğitim - öğretimin rakipsiz vasıtası ise her alandaki bilginin en verimli hazinesi olan kitap ve kütüphanedir. İlk ve orta okul çağındaki çocuklarımız için, araştırma, bilmediklerini öğrenme ve bilgilerini genişletme yoluyla yurdu daha iyi tanıma, dünya hakkında fikir sahibi olma imkânlarını hazırlayarak onları, daha küçük yaşlarında, okuma heves ve itiyadını kazanmış, bilgili ve yararlı vatandaşlar haline getirmek hususunda çocuk kütüphanelerinin önemi büyüktür. Fikir ve ruh gelişimini sağlamak, kendi istekleriyle bilgilerini genişletmek maksadıyla hizmet gören çocuk kütüphaneleri ilk ve ortaokulu tamamlayan ve ona yardımcı olan bir eğitim müessesesidir.

Baven «yaşayan insanların zekâsı, ölmüş insanlarla en iyi şekilde kitap-

lar vasıtasıyla temas eder» der. Güzel eserler, faydalı bilgilerle okuyucularının ruhlarını, kendilerine yakın ruhlarla temas ettiren bir kütüphane, Montesquieu'nün dediği gibi çocuklarımızın boş zamanlarının büyük bir kısmını, ruhlarını, takviye eden bir fikir havyosunda yıkamakla geçirdikleri bir yer.

«Muallim konuşan bir kitap, kitap da, sesi çıkmasa bile, yine fikirlerini bildiren bir mualimdir.» Kitap ebedidir. İyi bir öğretmen öğretimini kat'i olarak kitabın ebediliğine tevdi etmiş ise, bu öğretim kendisiyle beraber ölecektir. Kitabın birçok nüshaları vardır. Aynı zamanda birçok öğrenciye öğretebilir. Kitap çocuğu sıkıştırılmaz, ona

daha çok teşebbüs imkânı bırakır. Onu, kendi kendine arayıp bulmaya alıştırır. Kitap aynı zamanda sabırlıdır da; hem de etten kemikten yapılmış hiç bir öğretmenin olamayacağı kadar sabırlı! Onun, ders müddetini ölçmek için masanın üzerine konmuş bir saati yoktur.

Kitap bir kültür abidesidir. Onda sanat, onda teknik, onda iş, onda fikir ve ilim, onda fazilet ve ahlâk, moda, icat; onda bütün kıymetleriyle ve varlıklarıyla insan vardır. İnsan orada hem olduğunu, olmak istediğini, marifetini, hem de irfanını gösterir. Kitap içiyle de dışıyla de medeniyetimizi taşır. Zaman ve mekân içinde muhafaza eder, yayar ve çoğaltır.

MUSTAFA AÇIKALIN

Burdur Çocuk Kütüphanesi Öğretmeni